

mange Skovejere — ovre hos os er det i hvert Fald navnlig Godsejerne, der er Skovejere — saa samfundsmæssigt, som man maatte forlange det af dem, paa dette Spørgsmaal i den Situation, hvori vi stod. Men jeg tror ogsaa, at det ærede 3die Medlem for 3die Kreds meget vel ved, at det ikke gjaldt alle. Der var en almindelig Klagen i vide Kredse af Befolkningen over, at henvendte man sig et Sted for at faa Brænde til Maksimalpris, blev der svaret, at det kunde man godt faa, men Brændet laa i en Skov, som laa milevidt fra det Sted, hvor vedkommende henvendte sig. Og omvendt: naar en anden henvendte sig paa dette andet Sted for at faa Brænde til Maksimalpris, blev der svaret, at Brændet laa der, hvor den første havde spurgt. En saadan Optræden voldte jo ganske væsentlige og afgørende Vanskeligheder. Man var i Befolkningen ked af, at det tog saa lang Tid at faa den nye Ordning gennemført. Jeg maa sige, at i hvert Fald vi undrede os i høj Grad over, at der kunde gaa saa lang Tid, og Forundringen blev ikke mindre, da vi saa, at Resultatet af disse flere Ugers Arbejde i alt væsentligt var det Forslag, som vi telegrafisk havde tilstillet Indenrigsministeren fra vort Møde i Maribo. Det maatte undre, at der indenfor den overordentlige Kommissions Brændselsudvalg skulde hengaa saa lang Tid med at faa dette Spørgsmaal gennemdrøftet og overvejet, naar det Forslag, som var tilstillet Kommissionen, og som vi havde haft Lejlighed til at drøfte med Udvalget, ikke blev væsentligt ændret. Alle Medlemmer — maaske med Undtagelser indenfor Brændselsudvalget — var af den Opfattelse, at det, som vi havde foreslaaet i denne Sag, i Virkeligheden var det rette. Jeg tror derfor, man har Grund til at være taknemmelig for, at man kom bort fra den først trufne Ordning og over til den anden, og var der Grund til at bebrejde Indenrigsministeren den første Ordning, er der nu Grund til at være ham taknemmelig for, at han saa resolut sadlede om og tilvejebragte den Ordning, vi nu har. Jeg kan forsikre det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Knuth) om, at hvis han tror, der er Utilfredshed rundt omkring med denne Ordning, saa tager han fejl, saa ligger det i, at han ikke har sonderet Stemningen overfor denne Ordning i det Omfang, som det er nødvendigt for at danne sig en Mening om den.

Knuth: Overfor den højtærede Indenrigsminister vil jeg minde om, at Sukkeret har jeg ikke nævnt, saa for saa vidt kunde den højtærede Minister godt have undladt

at omtale det i denne Forbindelse og holdt sig til de Eksempler, jeg havde nævnt; og dem har den højtærede Minister jo for øvrigt ikke kunnet rokke stort ved. Da jeg talte om Maksimalprisen paa Benzin, gik jeg naturligvis ikke ud fra, at Markedsprisen var 2—3—4 Kr. Den højtærede Minister ved jo godt og kunde derfor have sparet sig sin Historie om disse 3—4 Kr. pr. kg, at det, jeg talte om, var Grundprisen, Det Danske Petroleums Kompagnis Pris, og ikke Prisen paa anden, tredje, fjerde Haand. Man kan jo ikke drøfte Sagen paa Grundlag af, at en eller anden i Spekulationsøjemed købte 10 Liter og solgte dem igen for 3—4 Kr. pr. kg.

Med Hensyn til at køre rundt vil jeg sige, at naar Ministeren ikke ved, at Folk kører rundt her i København, maa det vist være Ministeren, det kører rundt for — det ligger dog ellers ganske nær at køre rundt. Jeg forstaaer stadig ikke Meningen med, at man skal spare Benzin ved, at man ikke kan køre mere end 40 km i lige Linie, naar man maa køre rundt her i København, hvad faktisk alle Vogne gør i en uhyre Udstrækning. I hvert Fald kan jeg ikke forstaa, at Hensigten med Bestemmelsen skal være, at der skal spares paa Benzinen.

Dernæst var den højtærede Indenrigsminister inde paa, hvad jeg havde sagt om, at det var rart at se velvilligt, og at jeg i Dag havde vist en særlig Velvillie overfor Smaafolk. Jeg tror nu, at naar det kommer til Stykket, staar jeg i Hjertet den Slags Folk adskilligt nærmere end Ministeren, men ganske vist ikke saa meget i agitatorisk Ojemed som Ministeren. Jeg har for øvrigt i Dag kun talt om de Bestræbelser, som Ministeren havde udviklet for at støtte disse Folk, hvad han nu ganske vist ikke havde opnaaet paa Grund af sine Foranstaltningers Upraktiskhed. Den højtærede Minister mente, at der var saa mange Tilfælde, hvor Skovejere havde baaret sig mindre fint ad. Det mener jeg for øvrigt ogsaa, at disse Skovejere har — men jeg maa dog sige, at jeg tror, Ministeren gør sig skyldig ikke i en lille, men i en stor Overdrivelse, naar han siger „mange“. Jeg vil indrømme, jeg ikke har haft Lejlighed til at granske dette Spørgsmaal, men jeg har kun hørt Tale om to Tilfælde. Det ene kan jeg for øvrigt ikke huske mere, og det andet var det, som Ministeren nævnedes, den Skovejer, som havde solgt til sin Søster, eller hvem det nu var. I begge Tilfælde drejede det sig imidlertid ikke om større, men kun om ganske smaa Distrikter. Selvfølgelig be-